

Като чу отговора останж като вцѣпена отъ ужасъ и страхъ.

— Въ къщата на Арбака? на египтянина? туй не е възможно.

— Тамъ е тя, момиченце, рече ѝ слугинята; госпожата познава отколѣ египтянина.

— Отколѣ? о богове! и Главкъ я обича! протърмера въ себе-си Недя. Отъ колко време тя го посѣщава? попыта послѣ.

— Сега е първий пѣтъ, отговори слугинята. Ако е истинно дѣто са говори изъ града за мръсотитѣ на къщата му, добро бы было в тосъ пѣтъ да не ходи. Но туй не стига до слуха на добрата ни госпожа. Думитѣ на предверіето не са чуватъ въ колоната. (а)

— Другий пѣтъ не е ли ходила? попыта пакъ Недя. Увѣрена ли си?

— Увѣрена съмъ, мила моя, най увѣрена. Но що ны е насъ грижа за туй.

Недя помисли една минута, и послѣ служи на земята цвѣтъята която носеше съ себе си и като повика слугата който я доведе излязе изъ къщи безъ да каже нито дѣма.

— Като са връщаше у Главка тя мълчеше до полувишата пѣтя и правеше само въ ума си слѣдующето разсъждение. «Нито си въобразява, нито може тя да си въобрази въ каквы опасности ще са оплете. Безумна азъ! а трѣба ли азъ да я отърва? . . . да, защото обичамъ Главка повече отъ мене си.»

Като стигнж въ къщата на Аеплянина, научи са че той былъ излязълъ съ пріатели, и никой не знаеше да ѝ обади кѣдѣ, и споредъ казванъето имъ виждаше са вѣроятно че нема да са върне преди срѣдъ нощъ.

Въздхнж Тессалийката и като сѣднж въ залата захлуни си лицето съ двѣ ржцѣ и мислише.

— Не трѣба да губж време, рече и скокнж изведнажъ на крака, и като повика слугата който я придружаваше, знаешъ ли, попыта го, да ли има Иона иѣкой роднина или близъкъ пріатель въ Помпея?

— Малко познанія трѣба да имашъ, момиченце, отговори той, като пыташъ за иѣщо което знае сичка Помпея. Иона има братъ който, *говоряж подъ триандафилъ* (в) е много лудъ дѣто стнжж жрецъ на Изнда.

— Жрецъ на Изнда? о богове! че какъ са нарича?

— Апикидъ.

(а) Теренцій.

(в) Виждъ забвѣж. стр. 95.